

ва да излиза под тяхна редакция хумористичното списание
"Смех и сълзи".

Към април 1917 година Ведбал напуска Българа и не пише в него в продължение на една година. Но само след месец, както ще видим това по-после, той започва активно сътрудничество в Барабан.

В Смех и сълзи той е пак един от най-активните. Първоначалните му работи там са насочени към младежта, главно към учениците. В първите броеве на списанието той печати: "В минути на веселие", "Вакарелска Лорелай", "Нощна идилия" и други, в които звучи китарата на влюбения гимназист и тупти разпалено младежко сърце, жадно за веселие и любов.

Но вече в 6 брой, в стихотворението "Смисъла на живота" той иронизира същите тия рошави младежи, които събрали на чаша бира, разгорещено отричат смисъла на живота. Отчаяно пият и още по-отчаяно критикуват.

Но след чаши десетина

пак отвориха уста

и намериха тогава

? в живота смисълта!....

Прожекторът на неговите очи мята своята светлина на всички страни. Тия очи, които започват да виждат всичко така ясно, както малцина от "пишущите братя" по онова време, забелязват изчезването от пазара на цигарените книжки. Некои си пушат пури и папирози и не се вълнуват. Но, Смерненски влиза в положението на бедните пушачи: къде са, къде са тия "тъй гиздави, тъй дивно белоснежни, като летни рокли на девойки нежни, кат пеперуди в слънчев ден"..... цигарени книжки?

И вместо тях във моята купия

газетки разни!... О, проклета орисия,

и вместо тех, и в место тех

билети от трамвая взех.

Така той правилно и много остро^{умно} отбелязва всяка слаба страна от продоволствената политика на правителството, което е хвърлило всичкото си внимание и всичките народни средства за целите на една война, която не е популярна сред народа. А самият народ, създателят на всички блага, страда. На фронта той гине зарад интересите на царската камарила, която, начело с Фердинанда Кобурготски, продава на едро и дребно